

δὲ ἔθετεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως. Ὅτι δὲ ἡ λαία καταλαμβάνετο, ὁ ἀγαγὼς ἢ κυναγὼς ἔφερε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν κύριόν του, ὅστις τὴν προσέφερε πρὸς τὸν ἀρχιερακοτρόφον, καὶ οὗτος ἀλλὴν τὴν ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν Βασιλέα.

Μόνοι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ εὐγενεῖς εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ θηρεύειν, δικαίωμα περιμάχητον καὶ ἐπύθνον εἰς τὴν ἰποχὴν ἐκείνην. Καὶ τούτου ἀπόδειξιν φέρομεν τοὺς δρακοντείους νόμους οὓς ἐξέδιδον κατ' ἐκείνων οἵτινες ἤθελον τολμήσει νὰ ἀντιποιηθῶσι τὰ προνόμια καὶ τὰς ἡδονὰς των.

Γουλιέλμος ὁ Κατακτητὴς ἐξώρυγε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φονεύοντος ὄν ἡ δορκάδα. Ἐπὶ Φραγκίτικου τοῦ Α'. οἱ κυνηγοὶ ἐτιμωροῦντο διὰ τοῦ κύφωτος, φέροντες ἐπ' ὤμων δέρματα κονίκλων.

Ἄλλα τὸ ἀξιοθαυμαστότερον καὶ λυπηρότερον ἐνταυτῷ εἶναι ὁ περὶ *κυνηγεσίας* κώδικὸς Ἐρρίκου τοῦ Δ'. ἐν ᾧ δὲν φαίνεται κατώτερος τῶν προκατόχων του ὡς πρὸς τὰς σκληρότητας ταύτας. Τοῦ κώδικος τούτου ἰδοὺ ἀποσπάσματα τινα.

• Ὁ θηρεύσας νεβρὸν ἢ ἔλαφον τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 83 σκούδων καὶ 1|3. ὁ δὲ θηρεύσας ὄν καὶ ἴππους, μὲ πρόστιμον 41 σκούδων καὶ 2|3, εἰ ἔχη περιουσίαν, εἰ δ' ἄλλως, μὲ μαστιγῶσιν μέχρις ἐκροῆς αἵματος.»

• Τὴν δευτέραν φορὰν τιμωρεῖται μὲ μαστιγῶσιν περὶ τὰ δάση ἢ εἰς τὰ μέρη ὅπου ἰθέρυσσε, καὶ μὲ ἔξορίαν εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε λευγῶν.»

• Τὴν τρίτην φορὰν τιμωρεῖται μὲ δεσμὰ ἢ μὲ μαστιγῶσιν καὶ ἔξορίαν αἰώνιαν ἐκτὸς τοῦ κράτους, καὶ μὲ δήμευσιν τῆς περιουσίας του, παραβαίνων δὲ τὴν ἔξορίαν του, τιμωρεῖται μὲ κεφαλικὴν ποινήν.

• Ὁ θηρεύσας μικρὰν ἄγρην τιμωρεῖται τὴν μὲν πρώτην φορὰν μὲ πρόστιμον 6 σκούδων καὶ 2|3, εἰ ἔχη περιουσίαν, εἰ δ' ἄλλως μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς ἐπ' ἄρτων καὶ ὕδατι.

• Τὴν δευτέραν φορὰν τιμωρεῖται μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ ῥηθέντος πρόστιμου, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου, μὲ μαστιγῶσιν καὶ τὸν κύφωνα ἐπὶ τρεῖς καθ' ἑκάστην ὥραν κατὰ τὴν ἄγρην.

• Τὴν δὲ τρίτην φορὰν, ἐκτὸς τῆς ῥηθείσης ζητίας, μὲ μαστιγῶσιν περὶ τὰς ἐπαύσεις, τὰ δάση, τοὺς θαμνῶνας καὶ ἄλλα μέρη ὅπου ἐπράχθη τὸ ἔγκλημα, καὶ μὲ ἔξορίαν δεκαπέντε λευγῶν εἰς τὰ πέριξ.

Αἱ σωματικαὶ ποιναὶ θέλουσιν ἐπιβάλλεσθαι ἐπὶ ἀνθρώπων κοινῶν καὶ χυδαίων, δηλ. μὴ εὐγενῶν.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΠΑΡΑ ΤΑΡΤΑΡΟΙΣ

Οἱ Τάρταροι περὶ πολλοὺ ποιοῦνται, κατὰ τὰς παραδόσεις των, νὰ γνωρίσωσιν ἀκριβῶς τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ θνήσκων ἐκπνεῖ. Αἱ ἐπικήδειοι αὐτῶν τελεταὶ στήριζονται κατὰ μέγα μέρος ἐπὶ τῆς γνώσεως ταύτης· διὸ καὶ ἐγρηγοροῦσι παρὰ τῷ ἀσθνεῖ μὲ τὸ ὥρολόγιον ἀνα χεῖρας. Εἰς τῶν περικυκλούντων τὸν ἀσθνεῖ ἰε-

ρέων ἀριθμοὶ τὰ λεπτά, καὶ μάλιστα τὰ δευτερλεπτα τῆς ὥρας μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

Φυλάττουσι δὲ τὸ πτώμα ἐπὶ τρεῖς δλοκλήρους ἡμέρας, τὴν δὲ τετάρτην παραδίδουσιν αὐτὸ εἰς τὰς φλόγας. Πρὸς τοῦτο, ὁ *λαμὰ*, (ἱερεὺς ἀνώτερος) πορεύεται εἰς τὴν καλύβην τοῦ νεκροῦ μετὰ τοῦ *μεγάλου* *προστάθου*, τῆς συζύγου του καὶ τῶν κυριωτέρων ἱερέων πληθῆς ἱερέων κἀθηται περὶ τὴν καλύβην τοῦ μακαρίτου ἀπώτερον δὲ ἵσταται ὁ λαὸς συνηγμένος. Τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, φερόμενον ἐπὶ μῆχανῆς τινος ξυλίνης, εἶναι κεκαλυμμένον δι' ὑφάσματος διαβεβρεγμένου ἐν τὸς πίσσης, εἰάν δὲ ὁ ἀποθανὼν ἦναι ἡγεμῶν, φέρει ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου κρέματαί πέπλος μέλας. Ὁ *λαμὰ*, καθήμενος ἐπὶ φορείου, προηγεῖται τοῦ νεκροῦ. Οἱ οἱ ἱερεῖς ἀκολουθοῦσιν ἀσκεπεῖς τὴν κεφαλὴν ἐμπροσθεν τοῦ *λαμὰ* παιανίζει ἡ μουσικὴ, ἢ δὲ πληθῆς τοῦ λαοῦ φράττει τὴν ὁδόν. Ἡ πυρὰ ἀνάπτειται εἰς ἀπόστασιν θημάτων τινῶν ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ μακαρίτου. Σκάπτουσι τὴν γῆν εἰς βάθος δύο περίπου ὀργυῶν, ὥστε τὸ σῶμα νὰ δύναται νὰ εἰσέλθῃ δελάδην καθήμενον. Εἰς ἐκάστην γωνίαν τοῦ λάκκου τούτου κατασκευάζουσιν ὁπάς, ἵνα ὁ ἀήρ κυκλοφορῇ ἐλευθέρως· παρὰ δὲ τὰς ὁπάς ταύτας θέτουσιν ὕλας καυστικὰς. Εἰς τὴν βάσιν τοῦ λάκκου, ἐπὶ τρίποδος, εὐρίσκειται λίθος φέρων καυστόξυλα· ἐπὶ τούτου τίθεται τὸ σῶμα, καθήμενον, ὡς εἴρηται, καὶ στήριζόμενον ἀπὸ τοῦ λαίμου βοηθεία ξύλου τινός. Ὁ *λαμὰ* ἀνάπτει ὁ ἴδιος τὴν πυρὰν, καὶ ἀποσύρεται ἀκολούθως μετὰ τῆς μουσικῆς· ἄνθρωποι ὅμως, προσδιωριζόμενοι διὰ τὴν φροντίδα τῆς πυρᾶς, μένουσιν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπιγέωσιν ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν πίσσαν ἐπὶ τοῦ πτώματος. Τὸ πῦρ καίει ἐπὶ πολλὰς ὥρας· ἀφοῦ δὲ σβεσθῇ, συλλέγουσι τὴν τέρραν τοῦ πτώματος, τὴν ὁποῖαν διατηροῦσιν ὡς λείψανον ἱερῶν. Εἰς μνήμην τοῦ νεκροῦ ἐγείρουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως μνημεῖον ἐξ ἀργίλλου καὶ βύρλων.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΦΙΑΘΜΑ.

Κορίννα μ' ἐν σου φίλημα τὴν φλόγα μου θὰ σβόσῃς ;
— Νὰ λάβε το, πλησίασε.— Ὡ διατὶ νὰ γύσῃ
Τοῦ πρώτου πῦρ δριμύτερον ; Δός μοι ἀκόμι ἕνα,
Κορίννα.— Ἰδοῦ.— Ὡ ! καίομαι, Θεέ ! ὡσὰν κἀτένα
Δέρ μ' ἔδωκες. Ἀκόμι ἐν . . . Ὡ δρόσος παραδείσου !
— Νὰ ἐκατόν, σιώπαυε ! ἔ ! τώρα εὐχαριστήσου.
Τί λέγεις, δὲν σοῦ ἔφρασαν ; — Ὁξύτερα τὰ θέλη.
— Λοιπὸν, νὰ λάβε χίλια— Μοῦ φλέγονται τὰ μέλη.
Λαύρα πυρὸς τὸ σῶμά μου κατέκαυσε... μὴ φεύγεις...
Κορίννα... — Νὰ ἐδῶ εἶμαι, εἶπέ Λοιπὸν τί θέλεις.

(Μετὰφρασις.)